

have bekræftet det. Det er jo et frygteligt Fejlsyn, men han synes at have Fejlsyn ogsaa paa andre Maader. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der var saa stærk i at rose Ministeriet, maa sige til sig selv: Ak, hvor min Ros den blegner ved Siden af den tyske Rigskanslers.

Men hele den Betragtning, som ligger til Grund for disse Udtalelser, kan vi skyde til Side, thi vi ved, at den 31. August 1867, da man ved Rigsdagsvalget stemte for Hans Andersen Krüger og mente § 5, gik jo Linien langt sydligere, end den nu gaar ved første Zone, og om den ikke just gik nøjagtigt sammen med den Linie, der nu gælder som den sydlige ved anden Zone — det gjorde den jo ikke —, saa gik den i alt Fald dog saa langt, at Tyskerne fik at se, hvad der var dansk Land til den Dato. Jeg tror, at mange af de Besværligheder, vi har haft i det slesvigske Spørgsmaal vilde vi kunne have undgaaet, hvis man fra radikal og socialdemokratisk Side havde været noget mere imødekommende overfor den Tanke, som navnlig jeg mange Gange har fremdraget, at vi skulde danne Kongens Raad i Fællesskab, indtil det Spørgsmaal var løst. Det har man imidlertid ikke villet, og nu er der ikke noget at gøre derved, men jeg tror, man kunde være kommet over Vanskelighederne, hvis der under den foreliggende Situation havde været nok saa godt et Samarbejde mellem Partiernes som det, der har været.

Det var det ene Spørgsmaal, man taler om. Det andet, man altid spørger om, er jo, hvordan det gaar med Finanserne. Hvordan Pengene skal skaffes til Veje, det interesserer vort Folk meget, og den Interesse gaar langt og dybt ned. De Betragtninger, vi har hørt og set fra forskellige Side om, at der er jo Penge nok, at „det gaar nok“ — jeg tror, det var det ærede Medlem fra Middelfart, der sagde saadan —, at der er endnu et Par Hundrede Millioner, man kan hente frem, det har i Virkeligheden ikke meget Tilhold rundt omkring i vort Folk. De kan have Tilhold hos enkelte radikale Skribenter, men de fleste, der har lidt praktisk Erfaring, ved meget vel, at de Par Hundrede Millioner Kroner er ikke til at hente, og skal de hentes, bliver der gaaet for stærkt til Værks, saa bliver det en Operation, der kommer endogsaa til Blodet.

Det tredje Spørgsmaal er det, som det ærede Medlem, der talte foran mig, talte om, Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Det er noget, man ogsaa altid bliver spurgt

om. Derfor vil jeg slutte mig til min Meningsfælles Forundring over, at vi ikke allerede har faaet forelagt Forslag til en ny Arbejdsløshedssundstøttelseslov. Jeg mener, det er paa høje Tid, vi faar det Forslag, for at vi kan faa en rimelig Tid til at behandle det og faa et ordentligt Resultat af Behandlingen, inden vi skal hjem til Jul.

Forsvarsministeren (P. Munch): Den Tale, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) holdt, indeholdt forskellige Udtalelser, som jeg vil have Grund til at komme tilbage til, naar jeg senere under denne Forhandling faar Ordet. Men der er et Par af det ærede Medlems Udtalelser, som jeg ønsker at knytte nogle Ord til allerede i Dag. Det ærede Medlem udtalte sig om et Forslag, der af mig er tilstillet Militærkommissionen, og som er til Behandling i Partiernes. Forslaget har en rum Tid været i Militærkommissionen, og i nogen Tid har jeg afventet Partiernes Svar. Jeg har nu i Dag gennem det ærede Medlems Udtalelser faaet et Svar, hvorigennem jeg kan slutte mig til, hvordan Partiet Venstre vil stille sig overfor dette Spørgsmaal, og jeg kan kun udtale min Glæde over, at Partiet Venstre altsaa maa antages at ville slutte sig til det af Ministeriet stillede Forslag om en øjeblikkelig Nedlæggelse af Københavns Landbefæstning og de forskellige Foranstaltninger, som staar i Forbindelse dermed.

Naar det ærede Medlem dertil knyttede nogle Bemærkninger om, hvorledes vi skulde stille os i den kommende Tid med Hensyn til vort Militærvæsen, skal jeg hertil i Dag kun gøre den Bemærkning, at det er uomtvistelig rigtigt, at der fra Folkenes Forbunds Side ifølge Forbundspagten er Adkomst til gennem Forhandling med de enkelte Stater at fastslaa en Maksimalgrænse, dog kun saaledes, at den antages af vedkommende Stat frivilligt, men dette betyder, at naar vedkommende Stat har antaget den, maa den ikke overstiges. Men derimod giver Forbundspagten ingen Adkomst til at fastsætte en Minimalgrænse, og der er intet som helst, der tyder paa, at der fra de paa-gældende Magters Side vil blive forsøgt fastsat en Minimalgrænse. Der kan blive et skønsmæssigt Hensyn for den enkelte Stat at tage til, hvorledes den mener indenfor Folkenes Forbund at maatte indrette sit Militærvæsen, og derfor er det muligt, at den Udvikling, der i den kom-